

Calicul

HUMOR și SATIRĂ

Sus Marculu!

Cocina Gurădule.

Papa Colaciu p. Pipăia.

Urjică Soanda
lografcu.

Dr. Amnar

Tasta Calicului

Rêvnesc cu rêvnă mare după abonamente — așa
dice Calicul, ca și Iehova Dumnezeu! oștirilor!

Zacharia c. 1. st. 14.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe 1/2 an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe 1/2 an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Noul program național al Sasilor în stichuri fără cap.

Sasul, când n'are ce lucra, își dărimă casa!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Noul program național al Sasilor fabricat în 5 Iunie la Sibiiu, se poate numi programul lui: „Luf en de Bäsch, spräng en de Muresch!“

* * *

Dacă nimica e cel mai bun leac pentru dureri de ochi, atunci nici noului program național al Sasilor nu se va putea tăgădui puterea vindecătoare pentru ori-care bôlă de ochi!

* * *

Sasii, în momentul, când partida Kosuthiștilor va ajunge-n Ungaria la putere, își pot pune noul lor program național la furcă!

* * *

Prin noul lor program politic, Sasii 'și-au câștigat unitatea națională în acțiune, așa încât deputații lor, în dieta țării se pot risipi ca făina orbilor în toate părțile!

* * *

Luptând sub vechiul program al Sasilor dela Mediaş, ş'un iepure se pôte considera de erou; în lupta sub noul program naţional dela Sibiiu, ş'un Hercule se blamează!

* * *

Se nu se mai afe nici un Sas, care pörtă programul naţional dela Mediaş batâr în ceafă?

* * *

Sasii, şi fără programul naţional dela Sibiiu, puteau ajunge în tótă onórea acolo, unde pe basa acelui program vreau se ajungă cu blam!

* * *

Înţelept şi circumspect e bine se fie omul, dar' a muri în luptă cu programul naţional dela Mediaş e totuşi mai onorific, decât a trăi cu códa-ntre picíore la umbra gardului!

* * *

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Unde-'i multă înţelepciune, acolo şi prostie e destulă, şi dacă Sasii prin noul lor program naţional dela Sibiiu, voiau se ajungă la o unitate economică şi culturală, puteau lua pildă dela României cei proşti!

* * *

Multe programe naţionale au avut Sasii, dar' ca cel nou dela Sibiiu nici unul — acesta nu mai merită spesele unei reparature!

* * *

Programul naţional săsesc dela Sibiiu e un dormitoriu politic, din care strănepoţii lui Herman o se se pomenească — morţi!

* * *

Dacă Sasii, prin noul lor program naţional, promit una, pentru ca se facă alta, atunci le gratulez!

Calicul.

Proces verbal

luat fără nici o vorbă în adunarea generală a despărțământului asociațiunei transilvane din Blaj și jur, neținută în restimp de trei ani nici odată.

Președinte Csato, notar Absinte, membrii prezenți câți peri în palmă.

I. Președintele adunării Csato, membru fondator al asociațiunei transilvane pentru literatura română și cultura poporului român cu tacsă în restanță, membru activ al reuniunii pentru cultivarea amorului ovreicelor din Hususëu, agent secret al Viitoriștilor aparținători trecutului, deschide adunarea generală cu următórea memorabilă cuvântare:

Onorată adunare generală, mult stimaților domni și dómne! — Cultura e un dar ceresc dat tuturor oamenilor, fără deosebire de naștere, ca fie-care se se împărțășască din ea după plac, și de aceea nime n'are lipsă, ca se 'i-o bagi cu lingura în gură. Asemenea dar ceresc e literatura; ori-cine o póte aduna cu mătura, dar' silă nimenui nu se póte face. Cu deosebire noi cești din Blaj, sau din de Dumneșeu binecuvântatul Piscul Târnavelor, înzestrați din vechime cu patenta culturai naționale române, unde punem mâna, fie chiar și'n ceafă, dăm de literatură și cultură. De aceea nici o lipsă nu era, ca comitetul central al asociațiunei transilvane pentru literatura română și cultura poporului român se înființeze în Blaj un subdespărțământ. — Numai proștii duc buhe la Athena, și numai nebunul întinde amnarul, ca cremenea se ajungă la iască!

Înființându-se totuși și pentru Blaj, sau pentru buricul literaturai și culturai naționale din vârful lui Cimborasso un subdespărțământ al asociațiunei transilvane, și concređându-mi-se mie conducerea acestuia, sau rolul celor đece

înțelepți, care nu's în stare a descurca ceea-ce un nebun a încurcat, cu plăcere am conchiemat adunarea generală ordinară a niciodata de ieri, pe care cu nespūsă bucurie o deschid ađi, și salutându-vē pentru zelul, cu care, în acest număr nevedūt, v'ați prezentat, vē rog a trece în-mediat la ordinea ąilei de mâne. — („Se trăiască!“ a rēsunat din gura tuturor brōștelor de pe Cāmpul Libertății până sus la bălțile comasate ale moșii lui Laday dela Hususēu).

II. Se purcede la alegerea comisiunilor, și la propunerea președintelui se aleg:

1. În comisiunea pentru conscrierea de membrii noi și încassarea taxelor dela membrii vechi: Dr. Nime, părintele Nuideunde, și învățătorul Vafi.

2. În comisiunea pentru propuneri, Dr. Lipsă, profesor în sfânta teologie, canonicul lector Nușticieti, și proprietarul Jilipfărămōră din Sāncel.

III. Președintele suspinde ședința c'o sfōră procurată ad hoc pe un pătrar de ōră, pentru ca comisiunile alese se și pōtă pregāti rapōrtele.

IV. Ședința se redeschide, și la ordinea ąilei se pune raportul comisiunei pentru înscrierea de membrii noi, și încassarea taxelor dela membrii vechi. — Raportorul acestei comisiuni părintele Nuideunde luând cuvēntul raportează, că ieșind la fața locului în cintirimul opidan, a conscris pe toți morții, al căror nume l'a putut descifra de pe crucile și monumentele aflătōre acolo, de noi membrii ai subdespărțământului asociațiunei transilvane, și că toți aceștia au promis plătirea regulată a taxelor îndată ce cassarul subdespărțământului, feciorul lui Iuon din Decea, le va presenta cuităntiile. Special metropotitul Șuluț simțind, că comisiunea umblă după noi membrii prin cintirim, de bu-

curie s'a întors în grópă, și a promis, că dă tótă moșia, ce în cei din urmă 8 ani s'a cumpărat din fundațiunea sa în Spring, și tot venitul moșiei sale fundamentale din Cenade, ce trece preste 2°/_o, subdespărțământului. (Să trăiască!) Un ungar îngropat în 48 în acel cintirim, deșteptându-se s'a înscris ca membru fundator cu 200 fl. în bancnote d'ale lui Kosuth. (Să trăiască!)

Raportul comisiunei se primește cu aplause n e a u Ț i t e.

V. Comisiunea pentru propuneri, prin raportorul său canonicul lector Nușticeti face următoare propuneri:

1. Toți, cei-ce încă n'au învățat a scrie, se se lapede de ortografia lui Cipariu.

2. Muții din tot ținutul subdespărțământului se învețe „Tatăl nostru” lui Dr. Smigâsca de rost, și'n tóte Țilele se'l Țică cu voce înaltă de două-trei-ori.

3. Cătră comitetul central al asociațiunei transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, stante sesiune, se se adreseze o depeșă, prin care adunarea generală a asociațiunei transilvane pentru anul 4985 se se invite la Blaj.

4. Țipăii se se elibereze de sub iobăgia studenților flămânȚi.

5. Toți, cei-ce rămân cu taxa anuală în restanță, se se denumească membrii onorari ai asociațiunii transilvane.

6. În tóte ședătorile de fete aparținătoare la teritoriul subdespărțământului se se înființeze câte o gimnastică de amor.

7. Măgarilor, care provéd seminariul teologic din loc cu apa recerută la exegeza dogmatică, se li se întredică a mai rîncheza când se întâlnește cu moralistii.

8. Ovreiuil rătăcitor Ahasver se se denumească membru corespondent al subdespărțământului.

9. De organ ofițios al subdespărțământului se numește Calicul.

Asupra acestor propuneri s'a născut o desbatere înfocată, dar' în fine stângându-se cărbunii, toate s'au primit cu unanimitatea pupezei de pe colac.

Ne mai fiind alte obiecte de nefăcut, președintele subdespărțământului L. Csato, în cuvinte alese printr'un ciur cumpărat adhoc dela un corturar, mulțămind celor absenți pentru zelul și serioșitatea, cu care în tot decursul desbaterilor au contribuit la luminarea neamului românesc, ridică ședința în dealul Vezii, unde, ad gresas calendas, desbaterile se vor continua.

În momentul acesta serbătoresc, Opiniunea Publică ridicându-se de pe scaunul său departevădător, a luat cuvântul, și a rostit cam așa:

Ilustre domnule președinte, mult stimaiilor domni absenți, și mult stimatelor dómne și domnișóre, ce vă aflați în fustele d'acasă! — Înalta înțelepciune, cu care domnul președinte al subdespărțământului asociațiunii transilvane a condus această nenumerată adunare generală mă îndatorează a-i aduce mulțămita și recunoștința mea în numele neamului românesc. (Se trăiască!)

Domnilor și dómnelor! Subdespărțămintele asociațiunii transilvane, ca și aceasta, o țintă au: Literatura română și cultura poporului român. La ținta asta Blajul a ajuns mult mai nainte decât orbul cu întrebatal în Brăila. În ce privește literatura română, Blajul póte striga: Literatura română e mórtă, se trăiască Cipariu! — În ce privește cultura română, după cum se știe, cultura-i libertate, și unde-i Câmpul Libertății, ca lângă Blaj, acolo trebuie se fie și cultură, pentru-că altcum cine ar paște acel câmp?! — Blajul are atâta literatură și cultură, încât aici progresul în

regres e cu greu al deosebii de regresul în progres. Dovadă e, că Ungurii însuși, care și scutură literatura și cultura, ca câni'n luna lui Iulie purecii, în toate părțile, ca se se împărtășiască de literatura și cultura Blajului, au înființat aici un Kulturegylet. — Se trăiască!

Această situațiune a Blajului pricepându-o domnul președinte Csato, în decurs de 3 ani, n'a convocat nici-odată adunarea generală a subdespărțământului. Și în onóra domnului Csato fie ăis: „În Blaj, unde, fără știrea prea înaltă a metropolitului Vancea, nici lui Dumnezeu nu e iertat a se afla în mijlocul celor doi sau trei, care se adună în numele lui, o atare adunare generală, nici nu era posibilă!“ — Se trăiască domnul președinte al subdespărțământului Csato! — Să trăiască, a răsunat din mii de guri mute!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Telefonul Calicului.

D-lui Ioan Bogdan, funcționar la notarul Nemeș în Brașov: Nu D-ta ești autorul corespondinței, pe basa căreia am spovedit pe popa din Sânt-Petru!

Locustele.

Auđim din gazetari
 Că roiuri de celea mari
 De mâncăcioşe locuste
 Dau năvală preste puste
 Prin Ungaria'n lung şi'n lat
 Şi tot ce află sëmănat
 Fórfecă cu a lor măsele,
 Putóre las după ele,
 Cât unde au fost locusta
 De grabă vine ciurma;
 Haidați frați se ne grăbim
 Locustele se sterpim !

Mult mă mir de gazetari
 Şi de a lor fórfece mari
 Păn'acum că n'au vestit
 Că locuste s'au ivit,
 Că'n Ungaria'n lung şi'n lat
 Eu tot de locuste am dat
 Cătă țără mi-am călcat;
 Deci haidați se ne grăbim
 Locustele se stirpim !

La oraşe şi la sate
 Locuste reverendate
 Rod cele mai dulci bucate
 Şi fac roiuri de păcate:
 Fac copii fără de tată
 Cu spiruri mulți se îmbată
 Până cad cu barba'n baltă;

Astfel de locuste đu
 Caută se stirpim mereu.
 La oraş, care umblați,
 De un fel de locuste dați
 Botezate advocați;
 Ei durăie ca móra
 Şi macină ca şi ea,
 Macină, ardeiar focul,
 Unde se pun piere locul
 Pier moşii şi bogății
 De aste locuste vii;
 Hei! şi cum aşi mai dori
 Se le mai putem rări !

Din oraşe vin la sate
 Locuste împestrițate,
 Hămisite adese-ori
 Numite executori;
 Vai, şi rod cu fălcile
 Până'ți es lacrămile
 De milă de prada lor;
 Ele prada n'o omor
 Ci o storc ca p'o citrónă
 Şi ca pe a viței pómă;
 Locuste de astea-aşi dori
 Ca se putem noi stirpi !

Mai avem multe locuste
 Cu rumenele şi fuste,

Cari ne rod produsele
 Și ne negresc ȃilele,
 Și pe astea ași dori
 Se le putem . . . cuceri!

Haidați deci cu mic cu mare
 Cu clește și cu vătrare,
 Să alungăm dela noi
 Locustele de slab soi!

Un privilegiu constituțional.

Vechiul, și patentatul drept al Reșinărenilor de a mătura stradele Sibiiului, pentru care eruditul iurist practic Petru Brote tótă vieța sa a luptat, la restaurarea magistratului Sibiiului, și-a aflat recunoștința sa: Cei 20 de Reșinăreni, aflați la restaurațiunea magistratului în funcțiune activă, s'au reunit cu unanimitate de voturi în maturul corp al măturătorilor de strade!

Apoi se mai strige Sasii, că regimul maghiar le-a nimicít tóte privilegiile Fundului-Regiu!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Sus Marcule și te du
Tocma la Ioan Savu
La popa dela Pobda
Chiar lângă Timișora!

Hop! că popa Ioan Savu
Și-a proslăvit poporul,
Cât la scumpul lui îndemn
E dus la sapă de lemn.

Belește, tunde și mulge
Tot ce'i la popor mai dulce,
Cât tot satul de'i umbla
De smântână nu'i mai da.

Ca spriginitor de cler
E al dracului wucher
Șapte armeni și-un evreu
Nu fac toți cât el, ȃic ȃeu!

Pentru funcția popescă	Și o bate drum—rum—rum,
Turma stă să o belască,	Păn' va eși din ea fum
Nunta'i două și trei sute	Se știm bine c'a perit
Prohodul treișeci valute!	Cel ce neamul și-a belit!

Să aibă mai mulți grițari	Apoi Marcule voinic
Bătu pe-un biet de hornar,	Dute tu la Satul mic,
Ba n'are pic de rușine	Ști colo lângă Lugos
A închide găște străine.	La chinezul cel ocoș.

Pentru scumpele lui fapte	Adecă se ști de rost
Cari întru acésta carte	Că chinez el num'o fost,
Nu's scrise nici jumătate,	Ear' acuma nu'i nimic
Dă'i Mărcuț cu bâta'n spate.	Damaschin acel voinic.

Tunde'i părul și barba	Hei, și mult s'a mai scremut
Și du'l la Timișoara	Se și țina patul avut,
Și arată'l la popor	Dar' cine sémână plévă
Pe ăst popă belitor!	Seceră numai gâlcévă.

De cores vorbă nu este	Așa'i lumea și așa'i veacul
Căci știți străbuna povește,	Unii sémână cu dracul
Dedarea — mâncauar ura —	Săpând grópă altuia
E tot una cu natura.	Damaschin se'ntórnă în ea.

Apoi bóla dela fire	Așa au fost de cându'i lumea
Nu mai are lecuire;	Cine umblă cu minciuna
La cânia din născare	Taie-și crénga de sub sine,
Nici Paster leacuri nu are.	Servus nene Damaschine!

Fiind dar' că după lege	Ai ăș că te faci unit
Eu nu cred că se corege,	Și ađi ești un părăsit,
Ca se nu mai fie popă	Vrut'ai se corupi poporul
Întinde'i pielea pe dobă.	Dar' el ți-a dat cu piciorul.

Fii deci pildă tuturor
Cari după gâlcévă mor,
Toți ce și părăsesc legea
Pătéscă ca dumniata!

Hei, Marcule dumniata
Se mergi apoi la Krājma
De Nandorhegy nu departe
Unde ai un dulce frate.

El este Zsukos Andrei
Și de procopsit el ce'i
Chiar popă s'a ridicat,
Drept că'i omul învățat.

El e micuț de statură
Da'i făcut spre beutură
Barba lui cea roșie
E ca cода la vulpe.

Nasul lui pururea roș
Ca crésta dela cocoș
Sémână c'a buhelor,
El e spaima spaimelor!

Cându'i beat, ca de comun,
Se crede că'i chiar păun
De frumos ce se mai crede,
Drept c'atunci lumea n'o vede.

Ear' la Isidor Izig
Nu bea rachiu nici un pic
Rece, cum beau Pa u e r i i
Ci călduț ca preoții.

Mai rabdă el și bătăi
Că d'aceea'l chiamă Andrei,
Dar' bătut ori nebătut
El îi în crăjmă preot.

De comun pórtă opinci
Dar' mai umblă și desculț
Cu ciobótele de-a umăr,
Cu capul cât un ciubăr.

Ce se ȃici, el când e beat,
E bun copii de'nțarcăt,
Ear' treaz când îl nimerești
De nasul lui te'ngroȃești.

Deci Marcule fi cu minte
Du tu domnului părinte
Un acov de spir de prune
Ca se'ți auȃi vorbe bune.

Din Bănat te du la Runc
Colo lângă Năsăud,
C'acolo popa Dumitru
Jócă bucuroș pe sfântul.*)

El învățând istoria
Știe cum-că în Turcia
Serbézá Vinerile
Ca noi Duminecile.

Deci și-a ȃis : noi creștinii
Suntem mai buni ca Turcii,
Deci hai se le arătăm
Că și noi știm s'o serbăm.

*) Veȃi Gaz. Trans. Nr. 118 ex a. c. pag. 6 col. 1, 2, 3.

Deci, în butul Turcilor,
Spre câștig Jidanilor,
El cu poporenii lui
Pune ori-ce lucru'n cuiu,
Și cinstește Vinerile
De sunt pline crâșmele.

Nu'ncape nici-o îndoială
Că pentru buna tocmelă
Monument va căpăta,
Jidanii l'or decora
Ca și Bamfi pe Ciocan
Voivodul năsăudean.

Fă părinte prasnice
Că în scurt tu vei dice,
Că serbând Vinerile
Ți-ai păpat prescurile.

Nu prasnice la Izig
Care nu's scrise'n tipic,
Părințele, ci labóre
De vrei se ai serbătóre!

Poți serba, poți neserba,
Că dacă nu vei lucra
Și crâșma nu vei lăsa
Tot călicia 'i-a ta.

Legea noastră ne învață
Și ne dă bună povață,
Septămâna se lucrăm
Dumineca s'o serbăm
Și holerca s'o lăsăm.

De astă lege te ține
Părințele și creștine,
Dar' lasă tu Vinerea
Se mâie unde-o 'nsera
La Turcii din Turcia!

Apoi puiul ursului
Spune tu Ungurului,
Că'ndar se lățește'n tău
Că tăul nu'i tot al său!

În dar se'nfoie din pene
Ca curca la Sânziene,
El îi el, noi suntem noi
Unul n'a fi din noi doi!

Mai slăbește dragostea
Că póte veni vremea
Când el a fi ca ađi noi,
Hei! și'i rău în tărăboi.

Vedut'am noi pintenafi
Și ca ei de mustețați,
Schimbând pitenii'n cilindre
Și băgând la glavă minte.

Mulți sbierau c'acest pământ
Este acelor ce ei sunt,
Și'n sfârșit ei s'au convins
Că făcutus'au de rîs.

Nu'i destul mă Ungure
Piteni și mustețele,
Minte'n cap și bani în pungă
E filosofia lungă!

Apoi știe ori-ce țap
Că minte fără de cap
Non datur, nici părăle
Fără muncă și cruțare.

Mai scris e în cartea firei
Că tot sepătoriu grópei
Căde întâiu în a sa grópă
Cât nici dracul nu'l desgrópă!

Cine apa o turbură
Turbure o ia în gură;
Și turbure o înghite,
Tocma ca alții plăcinte,
Atunci apoi prinde minte.

Hei! da'i scris în păscălie,
Că minte de n'ai întâie
La kódă o poți avea
Că folos nu ai de ea!

Cine risipe fărina
Acuși va cerși tărîța;
Cel ce-ar sta numai călare
Duce-o tarniță'n spinare!

Apoi cel ce se tot suie
Și a coborî trebuie,
Că n'a esistat suiș
Fără pic de coboriș.

Țapul se suie ca țap
Cu zdravine córne'n cap,
Dar' adesea córnel
Îi scurtă cărările.

C'asa'i lumea, n'ai ce face,
Cine'n veci nu are pace
Odată se poticnește,
Atunci apoi se căiește.

Țicea moșul Nicolae:
»Vitejii mîncă bătaie«,
Că pe ei îi mîncă pielea
Tocma ca limba pe lelea!

Urzică Scandalografescu.

Dacă Vestitul memorist Iosif Șterca Șuluț va avea dîle, eu sum sigur, că continuând aprecierile sale „Istoria noastră bisericească”, va ajunge și a respunde întrebarea, la care încă nici un istoric n'a dat răspuns hotărît, și adevă: Ce clopot au avut țiganiile la biserica lor?

Atâta toți istoricii bisericești constatăază, că țiganiile făcându-și biserica, când a venit vorba din ce se-și facă clopotul? au început a se certa. Unii dîceau se-l facă din cap de oiă, ca se sune a cioiă, alții strigau se-l facă din cap de cal, ca se se audă din deal, ear' alții sberau se-l facă din cap de cîne, ca se sune mai bine. Cum s'a isprăvit însă această ceartă, și cu deosebire pentru care clopot s'au hotărît țiganiile? asta nu se constatăază de nici un istoric.

Făcutau țiganiile clopotul la biserica lor din cap de oiă, din cap de cal, ori din cap de cîne, cearta lor dovedește cel puțin, că ei au fost de o nobilă ambițiune conduși, ceea-ce despre parochienii lui Simtion din Grópă,

sau din ținăria Sibiului dela pórta Cisnădii, nu se póte dice. Parochienii lui Simtion au la biserica lor niște clopote, pentru care nici ținărilor nu le-ar fi plesnit prin minte a se certa.

Când clopotele popii Simtion ar avea cel puțin darul clopotelor dela biserica Grecilor, alias biserica catedrală din Sibiiu, pe care urechi de om nu le-a auđit sunând, treacă ducă-se, n'aș avea nimica contra. Clopotele popii Simtion sună însă când le tragi, și produc o armonie, de care Dumneđu își astupă urechile, surđu și morđu se bucură, că nu le aud, ear' oamenii cu auđ binecuvântat își blastămă urechile. Aceste clopote, două la număr, sună unul cu altul tot cam așa, ca și când buha cântă prim, și greurușul o acompaniază, sau ca și când popa Simtion cântă „Mărire Tatălui“ pe glasul al nouălea, și cantorul Móră Stricată îi ține ison pe glasul al unsprădecelea. Cu deosebire clopotul cel mic dă tonuri ca și un vătrar, în care bați cu muchia cuțitului, sau tonuri pe care aricii jócă ciardaș.

E posibil, că biserica lui Simtion de aceea s'a pus în grópă, pentru ca clopotele ei se nu se audă departe. Posibil e și aceea, că parochienii acestei biserici sunt toți surđu, dar' din întâmplare nu toți locuitorii din Sibiiu se țin de parochia din Grópă, și se bucură de urechi, care funcționează regulat. Aceștia se scandalizéză auđend atari clopote.

Știind eu, că biserica din Grópă se află în bune condițiuni materiale, și numai pe trasul acelor sdrențe de clopote la îngropăciuni se încassează 5—7 florini, dacă aș avea dreptul de dispozițiune, eu aș coborî aměndouă clopotele din turn; pe cel mare l'aș lega de gâtul primului epitrop, pe cel mic de gâtul popii Simtion, ear' pe toți parochienii, începěnd cu Tănase, 'i-aș pune se le tragă dearěndul!

Stan Pătitul.

Bucur Tunsu din Ghijașa numai odată în viața sa a fost la școală, și și atunci la un conșcolar d'ai sei 'i-a perit catechisul, la al doilea un briceag, și la al treilea o punguliță de rîză plină până'n vîrf cu 2 groșițe ieșite de mult din rîndul banilor umblători. De atunci Bucur Tunsu, ne mai avînd ce învăța în școală, a început a se folosi de științele sale în viața de toate zilele.

N'a trecut și în care Bucur Tunsu se nu fi luat de unde au pus alții ce nu era al lui. Asta a mers însă numai până la locul, de unde ulciorul spart nu mai merge la fântână. Într'o și aflând gendarmii pe Bucur Tunsu ducând un cal strein între picioare, l'au prins și l'au sălășluit în locașurile dreptilor din temnița judecătoria dela Agnita. Și până-când Bucur Tunsu sta pus la hodină în umbra temniței, stau și lucrurile altora acolo, unde aceștia le puneau.

Câteva săptămâni Bucur Tunsu a așteptat în răbdare, ca din partea judecătoria dela Agnita se se facă lumină în cauza lui, dar' înzădar. Perdându-și însă dela un timp răbdarea, a luat cine ști de unde un cuiu de laț, și cu acesta făcând o gaură destul de largă în perețele temniței a dat de lumină, și-a luat dela temniță ziua bună, și județului din Agnita i-a lăsat timp liber, ca să-i facă judecată hodinit.

După trei luni, gendarmăria nemilăsoasă, a pus de nou mâna pe Bucur Tunsu tocma în momentul, când acesta, după-ce, din amor, luase unei neveste, ce venea dela târg, desagii plini din spate, se tocmea cu ea, ca să-i dea și ceva părăle ca arvună a amorului, și l'a dus ear' în temnița din Agnita.

Aici — de sine se'nțelege — Bucur Tunsu a fost cu brațele deschise bine primit. Cu deosebire județul, care-i gătasă judecata, s'a bucurat mult, că are cui s'o publice.

Pus singur într'o chilie, lui Bucur Tunsu i s'au dat și doi servitori sau panduri ca gardă de onóre, nu cumva se i-se urască, și de nou se părăsească temnița. Pandurii îl pădăiau cu scumpătate. În tóte zilele îl cercetau de două-trei-ori. Preste și îi deschideau fereasta chilii întărită sigur cu bețe de fer, ca se între aer prósăpăt la el, și cătră seară o închideau, nu cumva preste nópte se se răciască, sau se'l fure cineva.

În 7 ale lunii trecute, pandurii își uitase se închidă fereasta la timpul obicinuit, dar' temere nu era, că Bucur Tunsu va putea ieși prin fereasta bine țintuită cu fer. Cătră 10 ore din nóptea de 7 Iunie, pandurii aducându'si aminte, că n'au închis fereasta amăsurat ordinei ce aveau, amândoi s'au dus se închidă fereasta. Amândoi pandurii, unul c'un scaun în mână, altul c'o lămpióră în stânga și cu cheia în dreapta, au descuiat chilia, și convingându-se, că Bucur Tunsu zace desbrăcat în pat, au dat se închidă fereasta. Pandurul cu scaunul l'a pus în dreptul fereștii înalte, s'a suit pe el ca se ajungă, celălalt ținând lămpióra se uita la el cum închide fereasta.

În momentul acesta Bucur Tunsu, desculț, în cămașă și ismene, s'a înfurișat încet din pat, și ieșind iute pe ușă a întors cheia, a luat'o cu el și dute, ear' pandurii amândoi au rămas încuiați în chilia lui.

Așa a scăpat Bucur Tunsu a dóua-óră din temnița Agnitei, și în ce parte a dat? până ađi nici gendarmii nici județul nu știu, pe cei doi panduri însě lăcătușul orașului 'i-a slobozit în ăia următóre din temniță!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Cetit'ai tu sote pe Koloszvár?

Pupăză: Eu nu cetesc gazete ovreești!

Colac: Atunci se'ți spun eu! — Koloszvár, în bucuria sa, că Sasii 'și-au pus politica'n cuiu, nu ȃice nici mai mult nici mai puțin decăt: Terminul „Român“ însemneadă trădător de patrie!

Pupăză: Impertinență ovreiască! — Trădători de patrie pot fi numai Ovreeii, pe care patriotismul îi costă bagatelul de cinci pițule. — Românul, pe care patriotismul îl costă sângele moșilor și strămoșilor, nu'i capace pentru crima trădării de patrie, nici n'a fost decând omenimea are istorie! — Dar' nu te supera tu sote! — Ovreeii

dela Koloszvár au numit pe Sasi, numesc toate naționalitățile cu cunoștință de sine din Ungaria, și veni-va timpul, când pe însuși Ungurii, care nu se vor tăia împrejur, îi vor numi trădători de patrie! — Așa-îi păduchele flămând, după ce se satură, îți iese'n frunte și te dă de rușine!

Colac: Ei și veți Sasii, care ieri alaltăieri erau cu noi frați în suferințe, asemenea dejudecați la mörte prin furci; ei, decând 'și-au făcut la Sibiiu un nou program politic, d'odată sunt în ochii țiaristicei maghiare cei mai buni patrioți!

Pupăză: Ai țiaristicei ovreești plătite de Maghiari — vrei tu să ții! Țiaristică maghiară nu există în Ungaria! — Altcum Sasilor, după-ce Ungurii 'i-au pleșugit de toate drepturile, le-au fost ușor se se dea përulei — nouă asta nu ne dă mâna!

Colac: Ei, dar se veți tu, Sasii din noul lor program politic, o se tragă folóse pe spesele nóstre!

Pupăză: O fi nu țic ba, dar' totă lumea va judeca atari folóse după natura folóselor, ce un ovreu din Galiția spera a face după scăparea sa dela spëndurătore. — Doi ovrei din Galiția — așa se povestește — erau dejudecați la mörte prin streang. Înainte de executarea morții, unul din ovrei, în fața furcilor, fu pardonat, dar' nu s'a depărtat, ci aștepta se védă cum spëndură pe soțul său. — Atunci comisarul judecătoresc concređut cu efeptuirea spëndurării, întrebă pe ovreul pardonat: Ce mai aștepti aici? Aștept — răspunde ovreul — dór pot cumpëra ceva din hainele celui-ce se spëndură! — dar' eu mă duc sóțe, că noi mâne întrăm în holde — adio!

Colac: Dute sóțe, ai însă grijă să nu-ți umble'n holde ca dracului în cănepă!

O mulcomire.

— „Se pardonezi domnișoră, stăpână-mea nu dă cuartirul la dame, care sunt singure!«

— „Așa, la mine mai totdeauna e cineva!«

Medicul sigur.

— Pe căldura asta am mereu dureri de cap, domnule doctor!

— Ai prea mult sânge, domnișoră dragă, și eu te sfătuiesc se te măriți.

— N'o se mai am atunci dureri de cap?!

— Nu — atunci le capătă bărbatul!

Un sfat.

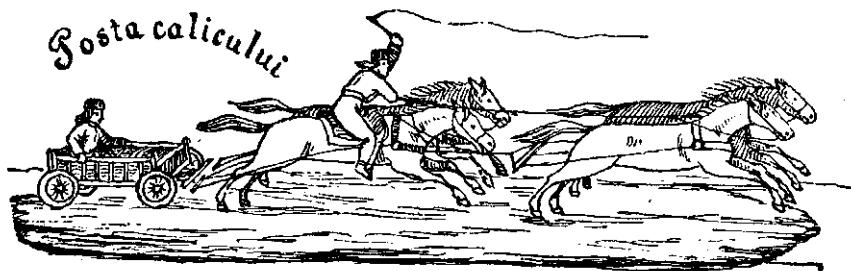

— Cugetă mătușică dragă, ieri s'a jurat Victor pe toți sfinții, că fără mine nu póte trăi!

— Tu ești încă prea tineră Lino, astfel de cunoștințe cu tinerii nu's de tine!

— Atunci ce se fac, dacă'mi vine de nou cu atari jurăminte?

— Trimite'l la mine!

D-lui A. în O.: Quod non! Eu rîd bucuros de slăbiciunile oamenilor, ba adeseori și de virtuțile mele, pe care D-ta mai puțin le cunoști decât Tribuniștii. Fi sigur, eu din invidie nu rîd de nime, pentru-că asta nu e dată naturei mele, dar' nici n'am lipsă a învidia pe cineva. Dacă însă D-ta, vrei se știi, eu am mai multe merite pentru Tribuniști decât toți actionarii Institutului tipografic, afară de unul, și ăla sum eu. Eu la un tribunist 'i-am hrănit mai mulți ani copii. La altul 'i-am dat unica mea nevastă. La al treilea 'i-am făcut o serenadă, ca care puține s'au vădut în Sibiiu. Am și acțiuni d'ale Institutului tipografic, care mie ca și D-tale, nu mi' aduc alt venit decât pierderea capitalului. Aprópe cu toți Tribuniștii din Sibiiu vorbesc per „tu“, îi salut, șed adeseori la o masă cu ei, mă cert, și mă împac cu ei. Prin urmare, împutarea ce 'mi-o faci, că eu contribuui la spargerea vieții sociale din Sibiiu, își are rădăcinile sale în balamuc. Crede deci ce'ți spun eu, nu ce D-ta cređi a știi. D-ta, dacă ai umblat prin Sibiiu, și cređi a cunoște referințele sociale, atunci — pardon — sau ai umblat cu capul în sac, sau cu sacul fără cap.

Domnul meu, cu Tribuniștii din Sibiiu numai așa poți face vieță socială, dacă cu fie-care o faci separat. Dacă D-ta ai cleiu social mută-te la Sibiiu, și eu te asigur că, în scurt timp, vei considera pe Toma necredinciosul de Spitzbub față de D-ta.

Între altele primește asigurarea stimei ce nu 'ți-o conserv, și crede și mai departe în ăsa scripturii: Cređința ta te va mântui!